Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 4. *Den 15. Novbr. 1865.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Religiøs Tolerance,

(Fra „Millennial Star.")

Forkyndelsen af Sandheden for Verden i denne Uddeling har været ledsaget af overordentlige Vanskeligheder. De Grundsætninger, som ere blevne fremsatte, have været saa stik modsatte alle Nutidens Systemer baade i politisk og moralsk Henseende, at det kun har været formedelst den standhaftigste Udholdenhed, ufortrødent Arbeide og urokkelig Tro og Haab, at Sandhedens Forkyndere have havt saa stor Fremgang, og selv efterat de have aabnet Veien for Evangeliet og udsaaet Sæden, have de havt et meget vanskeligt Hverv at udføre. Brødrenes Efter-Arbeide har ikke været saameget at opmuntre til det Gode som at standse det Ondes Væxt og Fremadskriden; men naarsomhelst Ukrudtet er blevet udryddet af Hjertet og Hindringerne for den sande Christenkjærlighed fjernede, fremspirer det Gode næsten af sig selv. Begynd at vise et Menneske Værdløsheden af dette Livs Glæder tilligemed den Magt, det er i Besiddelse af til at afstaae fra dem og overvinde sine onde Tilbøieligheder, og strax vil den oprindelige Harmoni og rene Følelser vende tilbage. Endnu engang seer det sin forrige Tilstand ligesom i et Speil, og Skabelsens Morgengry synes ligesom at straale rundtomkring det, hvilket opfylder det med en himmelsk Længsel og Attraa efter at gjøre det Gode. Derfor er Evangeliet Noget, hvori Menneskene kunne see sig selv, ikke alene som de ere, men tillige som de visselig kunne og ville blive; men Maaden, hvorpaa Mange betragter det, har svaret saa lidet til Hensigten — at indpræge det i Sindet, at de slet ikke have fundet nogen Skjønhed og Elskværdighed deri, hvorfor de have klynget sig til deres Traditioner, ligesom Skældyrene til Klippen. Dersom vi ville undersøge de Følger, hvilke dette har havt for Verden og de Virkninger, som falske Traditioner have udøvet paa Menneskets Sind, vilde det forbause os at see, at Verden skulde være saa blind at sætte sig selv i en saa falsk Stilling. Der er kun een Gud, Sam-

fundet, og den offentlige Mening er dets Prophet. Saaledes taler den orthodoxe Prælat, der fra sit ophøiede Sæde i Cathedralkirken eller sin Stol i Kapellet kalder sine Brødre til Bøn. Og, idet han fremsætter sine Anskuelser som ufeilbarlige og himmelske Sandheder og lader dem som saadanne efterhaanden udbrede blandt sine Troesfæller, er det ikke at undres over, at disse vrange Forestillinger og Begreber have været til Hinder for Alt, hvad der har hensigtet til Menneskeslægtens Vel, og istedetfor at søge Oplysning har man været tilfreds med at sidde i et værre end ægyptisk Mørke, simpelthen fordi Folkets Ledere have sagt, at vore Forfædre aldrig have fulgt eller bifaldt en saadan Fremgangsmaade. Lovgivere, Theologer og Philosopher have været paavirkede af den samme Aand. Det synes i Sandhed, som om hele Verden ene og alene var sat i Bevægelse af Fortiden. De henrundne Aarhundreder synes ligesom at gaae forbi vort Blik i hæslige Skikkelser, og af disse spøgelsesagtige Skygger troe vi, at vi kunne frembringe Noget, der er fuldkomment og symmetrisk, — noget Virkeligt, som man kan gribe fat paa og lære Noget af. Hedengangne Personer ere saaledes i Virkeligheden vore Lovgivere og Dommere, og de Levende bære deres kostbare Embedsdragter samt udgive deres Love og Forordninger; afdøde Konger og Keisere regjere paa Thronerne, medens deres Efterfølgere blot bære deres Kroner og svinge deres Sceptre; hedengangne Religionslærere udøve deres Indflydelse paa vore Prædikestole, medens deres mørke, ukjærlige Dogmer blive udbasunede af de Levende, der bekjende sig at være Barmhjertighedens, Sandhedens og Kjærlighedens Talsmænd, og paa denne Maade hindres Menneskeslægtens Fremadskriden af den store Skare fra de „tørre Beens Dal.“ De Afdøde ere saa at sige Tidens og Skjæbnens virkelige Herrer, der have tilkjæmpet sig et uhyre Herredømme. Det kunde næsten synes, som om Salomon hentydede til vor Tid, da han skrev disse bekjendte Ord: „Der er intet Nyt under Solen.“ Vi kunne gaae hvorsomhelst vi ville i den civiliserede Verden — midt iblandt Fabrikker, Kunster, Videnskaber og Opdragelsesanstalter, saa ville vi dog overalt finde Spor af, at man midt i det nittende Aarhundrede med alle dets Opfindelser, Forbedringer og hele dets Fremadskriden, dog støtter sig til Fortiden. Dersom en større Kirke skal bygges eller et Pallads opføres, maa det være enten i gothisk, arabisk eller græsk Stiil. Dersom en Kunstner skal udføre et Maleri eller forfærdige en Billedstøtte, maa det være efter de Mønstre, der ere efterladte af en Ruben, en Raphael eller efter de gamle Grækeres Mesterværker. Skal der besørges en ny Oversættelse af Bibelen, eller Noget føies til den bestaaende Gudstjeneste, maa man ikke forandre Noget i Kirkefædrenes og Reformatorernes Bestemmelser, men disse Bolværker for Kirken maae bevares og holdes uforkrænkelige; og hvorsomhelst vi vende vort Blik, finde vi ikke nogen selvstændig Tænken eller alvorlig Overveielse over, at der behøves Noget til at standse den overhaandtagende Vantro og til at befordre, at Fred og Retfærdighed maatte udspredes paa Jorden. Dette er Grunden til, at Menneskene ere saa mistroiske mod at lytte til Sandheden. „Fra den Dag,“ sige de, „Fædrene ere hensovede, forblive alle Ting som fra Skabningens Begyndelse,“ og de smigre sig med, at det fremdeles vil blive saaledes, og troe, at de Lægemidler og den Balsom, der er i deres Besiddelse, vil være tilstrækkelig til at helbrede den døende Verden. De Gamles Higen og Tragten efter noget Bedre finder ikke nogen Plads i deres Hjerter, og de herlige Sandheder,

som styrkede og opmuntrede de gamle Hellige, ere i Tidens Løb blevne fordunklede, og der er ikke Andet tilbage af dem end livløse og formørkede Begreber, som drage Livskraften fra Verden, medens de alligevel vedblive at være noget „formløst og ulegemligt Intet" ligesom forhen.

Men foruden denne Fastholden ved Fortiden med Hensyn til Troesanliggender og det borgerlige Samfund, har man i vore Dage en stærk og meget farlig Tilbøielighed til at efterligne de hedengangne Generationer i at betragte og behandle ethvert nyt Lærdomspunkt. Det er ikke nok med, at Menneskene vægre sig ved at lytte til ethvert nyt Læresystem, eller at de forkaste Nødvendigheden af enhver ny Opdagelse og Opfindelse, men de opkaste sig endog til Dommere og sige: „Saavidt kunne I prædike, men dersom I gaae videre i Eders Afvigelse fra os, kunne vi vel i vor uendelige Godhed tolerere Eder, men vi ville ikke beskytte Eder." En saadan Fremgangsmaade er ikke andet end en Gjentagelse af Middelalderens Lehnsvæsen, da Statsstyrelsen anmassede sig Ret til at afgjøre, hvad man skulde troe eller ikke, da enhver Afvigelse fra en vis bestemt Troesformel blev brændemærket som Kjætteri og straffet med Døden. Kunne vi ikke være tilbøielige til at troe, at vor Tid var skredet saavidt fremad i Oplysning, at den verdslige Magt ikke vilde befatte sig med Troessager, idet man burde forstaae, at dersom der skulde være noget religiøst Læresystem, som kunde føre til Brud mod Landets Love, skulde Overtræderen blive straffet som en Forbryder i Staten og ikke som Kjætter. Men dette saa inderligt ønskede Tidspunkt er endnu ikke kommet; derimod paastaae Menneskene, at de ere istand til at drage Demarcationslinien og bestemme hvor og med hvilken Sekt Religionsfriheden skal begynde og ende. Det falder ofte paa vort Sind, at den Frihed, som her og i andre Lande er forundt de forskjellige Religionspartier, er ikke saa meget grundet paa en rigtig Opfattelse af dens Billighed og Retfærdighed, men Grunden dertil maa snarere søges deri, at en eller anden Sekt er bleven saa talrig og almindelig, at den baade er en Gjenstand for Frygt og offentlig Agtelse. Vi kunne tage John Wesleys Tilhængere som Exempel herpaa. Han var stedse forfulgt, men stred derimod, og nu er det Parti, han stiftede, sat ved Siden af andre Religionssamfund under Navn af „protestantiske Dissentere." Det er naturligt, at det Spørgsmaal kunde fremsættes: „Hvad er Aarsagen til, at man unddrager de Sidste-Dages Hellige Beskyttelse eller borgerlig og religiøs Frihed?" Grunden hertil er ligefrem den, at Andre opkaste sig til Dommere over deres Lære og betragte den som kjættersk og gudsbespottelig. Man paastaaer, at den engelske Statskirke er i Besiddelse af hele den apostoliske Magt og Myndighed, og dens Bekjendere lee ad den romersk-katholske Kirkes Paastande og Bestræbelser. Svedenborgianeren holder fast ved sin dunkle og sværmeriske Troesbekjendelse og seer med Foragt ned paa Baptisten eller Presbyterianeren. Hvad er Rettesnoren, efter hvilken vi kunne udfinde Sandheden? Protestanterne lee ad Pavens Circulære, Colenzo ad Menneskenes Tro paa de fem Mose Bøger, Renan ad Jesu guddommelige Natur, og Billeddyrkeren ad den Gud, som Christenheden tilbeder. Hvorledes kunne disse Mennesker blive tolererede? Vore Modstandere sige, at de Sidste-Dages Hellige prædike en gudsbespottelig Lære; men om saa var, berøver dette dem Retten til Tolerance og Beskyttelse? For hvem ere deres Læresætninger gudsbespottelige? For dem, der ikke troe dem, og det er med disse ligesom med den skinhellige Hykler,

der med Forfærdelse vender sig bort fra den, som vover at benegte Arvesynden, eller som med en catholsk Præst, dersom han skulde faae høre, at Nogen vilde yttre Tvivl om Skjærsildens Tilværelse eller om Virkeligheden af Brødets og Vinens Forvandling i Nadveren til Jesu Legeme og Blod. Enhver Religionsforfølgelse er opstaaet formedelst saadanne uholdbare Grunde. Romerne, som besatte enhver Høi og Dal med Guder, Gudinder og Halvguder, forfulgte de første Christne, fordi de kun tilbade eet høieste Væsen, idet de ansaae en saadan Gudsdyrkelse for Gudsfornegtelse. Under Dronning Marias Regjering i England forfulgte Catholikerne Protestanterne, fordi de ansaae dem for daarlige Undersaatter, og i Dronning Elizabeths Tid forfulgte til Gjengjæld Protestanterne Catholikerne, og det just af den samme Aarsag. Calvinisterne underrette os om, at Menneskenes Skjæbne er uigjenkaldelig bestemt fra Evighed af. Kan man ikke med Rette sige, at en saadan Troesbekjendelse afskjærer enhver Opmuntring til Dyd og er derimod skikket til at befordre Ryggesløshed og Ugudelighed? Alligevel bliver en saadan Lære prædiket offentlig og troet af Tusinder; men naar de Sidste-Dages Hellige istedetfor at troe paa Bibelen alene — føier lidt Mere til den, og troer, at Joseph Smith var en Prophet, som var udrustet med guddommelig Myndighed, da er det Noget, der bliver betragtet som Gudsbespottelse og Kjætteri.

Man underretter os endvidere om, at vor Lære i og for sig selv er gudsbespottelig. Her kunde atter det Spørgsmaal opstaae: „Hvori bestaae disse syndige Læresætninger, og paa hvilken Vægtskaal skulle vi veie dem?" Shakerne troe ifølge deres Religion, at det ikke er tilladt at gifte sig, og det uagtet det er aldeles modsat det første store Bud: „Værder frugtbare og formerer Eder." Lide de Forfølgelse? Nei, visselig ikke. Man har sagt os, at Munkevæsenet og Cølibatet leder til Umoralskhed. Sætter Statsstyrelsen sig imod dette? Nei. Disse Institutioner have deres Forsvarere i Staternes lovgivende Forsamlinger, som bestemme vore Love og anvise os vore Rettigheder og Privilegier; men endskjøndt Saadant finder Sted i deres egen Midte, bekymre de sig dog ikke derom, medens de paa samme Tid tale om at knuse et System, der er langt renere og friere for Umoralskhed samt fjernet flere tusinde Mile fra dem, og det blot fordi de ikke troe derpaa.

Naar Avisredakteurer og offentlige Talere yttre sig om, at „Mormonismen" bør undertrykkes, fordi den er „gudsbespottelig," „umoralsk" og forsvarer „Polygami," da mindes vi en Bemærkning om de Sidste-Dages Hellige, som er fremsat af John Stuart Mill, en af Nutidens største Skribenter om Statsstyrelsen og en uafhængig og frisindet Tænker, og vi troe, at vi ikke kunne slutte denne lille Afhandling bedre end ved at benytte den omtalte Bemærkning dertil:

„Naar de (Mormonerne) have givet efter for deres Modstandere langt mere, end man med Billighed og Retfærdighed kunde gjøre Fordring paa, og de have forladt det Land, hvor deres Lære ikke kunde taales, og de nedsatte sig i en fjern Afkrog af Jorden, som de have været de Første til at gjøre beboelig for menneskelige Væsener, da er det vanskeligt at kunne indsee, at noget Andet end Tyranni kan hindre dem i at boe der under hvilkesomhelst Love, de selv maatte ønske, forudsat at de ikke fornærme Andre eller negte dem, der maatte være utilfredse med at boe iblandt dem, at afreise naar og hvorsomhelst de ønske. Jeg kan ikke indsee, at nogetsomhelst Samfund har den mindste

Ret til at tvinge Civilisationen paa Andre. Saalænge de, der lide formedelst forældede og uretfærdige Love, ikke fordre Hjælp af andre Samfund, kan jeg ikke indsee, at Nogen, som ikke staaer i den ringeste Forbindelse med dem, bør skride ind og fordre nogen Forandring i det Bestaaende, med hvilket alle Vedkommende synes at være fuldkommen tilfredse, og det vilde være en stor Skjændsel for Enhver, der vilde søge at faae tilintetgjort et Samfund, som er Tusinder af Mile borte, og med hvilket de ikke have Noget at skaffe. Man kan sende Missionærer iblandt dem, om man ønsker det, til at prædike imod dem, eller ved andre tilladelige Midler (hvortil jeg ingenlunde regner det, at standse Prædikanterne) søge at hindre Udbredelsen af deres Lære inden det Samfund, man selv hører til. Dersom Civilisationen kunde trænge sig frem paa en Tid, da Barbarismen beherskede Verden, er det for meget nu, da den fuldkommen har tabt sit Herredømme, at frygte fo , at den atter skulde komme tillive og fortrænge Civilisationen. Naar denne ikke længere kan modstaae Barbarismen, maa den være saa udartet, at hverken Religionslærerne eller nogen Anden vil foretage sig det Ringeste for at bevare den. Dersom det paa noget Sted er blevet saaledes med Civilisationen, saa er det saa meget bedre, desto før man kan blive af med den."

Betragtninger over „Mormonismens" Guddommelighed.

(Fra „Millennial Star")

(Fortsat fra Side 41.)

For at bringe Menneskene til at forstaae Tingenes sande og evige Beskaffenhed, — for at lære dem at udvikle de Grundsætninger, som ere nødvendige for enhver Mand og Qvinde, og for at berede Veien for Guds Rige, er det hellige Præstedømme (eller Ret til at handle i vor himmelske Faders Sted) overdraget til Mænd her paa Jorden, — Mænd, der ligesom Petrus fordum har den Magt, at hvad de „binde eller løse" her paa Jorden, skal ogsaa være „bundet eller løst i Himmelen," ere blevne opreiste i vore Dage. De ere blevne anbetroede Himmeriges Riges Nøgler eller Magt og Myndighed til under Herrens Veiledning at berede Veien for den patriarkalske Regjeringsform, til at binde og besegle Familiebaandet og Ægteskabet her paa Jorden efter de evige Love — samt til at sætte Alt i Orden til den store Dag, som er ivente.

I Christi Dage vare Apostlerne Indehavere af Præstedømmet, og de gjorde Brug af den Myndighed, som var dem anbetroet, til at velsigne Menneskene. Idet deres Blik var henvendt til den Tid, da de Hellige skulde arve Riget, og den himmelske Familieorden indføres iblandt dem, lærte de, at „Manden er ikke uden Qvinden, ei heller Qvinden uden Manden i Herren." Pauli Yttringer vise, at de Hellige paa hiin Forfølgelsens Tid ansaae det for Viisdom at afholde sig fra Ægteskab, da der var stor Sandsynlighed

for, at mange af dem vilde komme til at lide Martyrdøden.

De gamle Apostler kaldte deres Institutioner „Himmeriges Rige," fordi de arbeidede for det; de foretoge sig ikke Noget, som ikke havde Hensyn til det. Enhver Anordning og Ordinance gik ud paa at berede Menneskene for hiin store Dag, og omendskjøndt de dengang ikke kunde oprette Riget, saa kunde de dog prædike derom og berede de Helliges Sind derfor. De kunde „binde og besegle" de Hellige til hverandre efter det himmelske Mønster, ligesom de derefter prædikede om Opstandelsen, da Menneskeslægten skulde vende tilbage til Jorden igjen som virkelige Mænd og Qvinder for at blive Medlemmer af Guds Rige, da deres Besegling skulde blive til Virkelighed.

I vore Dage er der bleven opreist Apostler og Propheter for at udføre den samme Mission; men da Tiden til Indførelsen af den patriarkalske Regjering nu er meget nærmere, saa maa der nu gjøres mere praktiske Forberedelser for den, og derfor maae Guds Tjenere tage Forholdsregler og træffe saadanne Foranstaltninger, som forhen have været ubekjendte iblandt Menneskene, og de maae gjøre de Hellige fortrolige med Rigets Oprettelse og Indretninger. Man kalder denne Uddeling Guds Riges Oprettelse, fordi det nu tildeels bliver oprettet i dets Fylde, medens de gamle Propheter og Apostler blot kunde gjøre indirekte Forberedelser dertil. Men naarsomhelst Gud har havt inspirerede Mænd paa Jorden, have de arbeidet og prædiket for at berede Menneskenes Børn til at antage det og for at de skulde glæde sig i Haabet om engang at komme til at nyde dets Velsignelser. De gamle Patriarker og Propheter, der skuede hen til „Gjenoprettelsens Tid," fik Forjættelsen af Gud om at faae store Dele af Jorden til Arv for sig selv og deres Afkom. Abraham modtog den Forjættelse, at han skulde faae Canaans Land til en „evig Arv" og at hans Afkom skulde blive talrig som Stjernerne paa Himmelen og som Sanden paa Havets Bred. Jakob „brødes" indtil Dagbrækningen for en lignende Velsignelse, og inden han døde, sagde han til sine Børn, at han havde faaet større Forjættelser end hans Forfædre. Alle disse døde uden at have modtaget de lovede Velsignelser, men Paulus siger, at de vare fuldt forvissede om, at de ikke skulde tabe en eneste af dem.

Alle disse Mænd tilligemed deres Troesfæller tilhøre den samme Familie og ere ligesaa meget Led i den store Kjæde som vi, og ville opnaae den samme Herlighed og de samme Velsignelser, eftersom de ere blevne beredte for dem ved at adlyde Guds Love. Dette er Meningen af disse Pauli Ord angaaende de gamle Fædre: „Vi kunne ikke blive fuldkommede uden dem."

Saaledes ville alle de Retfærdiges Arbeider fra Skabelsen af blive forenede til eet stort Hele, — den Almægtiges Planer ville blive udførte, Menneskeslægten bragt tilbage til dens oprindelige Reenhed, og saaledes ville Guds Hensigter opfyldes og Menneskene opnaae Maalet for deres Skabelse.

Da vi saaledes i Korthed have viist, at „Mormonismen" tilskriver Guddommen en stor, herlig og letfattelig Plan med Hensyn til Menneskeslægten og en saadan, som tilsidst vil seire, ville vi henvende vor Opmærksomhed paa Udstrækningen af samme tilligemed dens Magt til at kunne forherlige Skaberen og velsigne Menneskeslægten.

Det Evangelium, som fremsættes af de Sidste-Dages Propheter og Apostler, er det, der fører til Liv og en evig Fremadskriden i de himmelske Herredømmer. Det er den Plan, efter hvilken Jehovah ud-

fører sine uendelige Hensigter. Det indbefatter de Grundsætninger, ved hvilke han forøger sine Herredømmer samt ordner og regjerer dem, ligesom det er ved samme, han udspreder Lys og Sandhed iblandt sine Skabninger og gjennem al Evighed fører dem fremad til større og større Fuldkommenhed paa den evige Fremadskridnings Bane.

For at forstaae dette, vil det være nødvendigt her at anføre, at i det Lys, „Mormonismen“ betragter Tingene, existerer der kun eet Slags Væsener i alle Guds Skabelser. En af denne Kirkes Apostler siger i sin „Nøgle til Theologien“:

„Gud, Engle og Mennesker ere alle af eet Slags, een Stamme og een Slægt, vidt adspredte iblandt Planetsystemerne ligesom Kolonier, Riger og Nationer. Den store Forskjel, der er mellem de enkelte Væsener af denne vidtudbredte Slægt, bestaaer i de forskjellige Grader af Kundskab og Reenhed, som de have opnaaet, samt i den Stilling, de indtage i Fornuftvæsenernes Række .... Der er eet Overhoved, som er over Alle, ved Alle og i Alle formedelst sin Aands Kraft.“

Grunden til dette Overhoveds Myndighed er den patriarkalske Orden, der indbefatter Betingelserne for Tilvæxt og Ret til at regjere, medens tillige Sandhed og Hellighed ligesom voxe ud af den, og i een Henseende ere en nødvendig Følge af den, samt ere dens naturlige Ledsagere, der forhøie dens Værd. Dens Form er alligevel blot een. Betingelserne for Tilvæxt i Magt og Herredømme nødvendiggjøre Lovene for Sandhed og Orden, medens Viisdom, Lys og Sandhed paaskynde denne Fremadskriden ved at fremstille den Herlighed, Skjønhed og Lyksalighed, som hele Slægten er bestemt til. „Religion“ og „Natur,“ som man almindelig kalder det, ere ikke to forskjellige Systemer, men den ene voxer ud af den anden.

Altsaa, hvad der angaaer den sande Regjeringsform, da er den patriarkalske Orden den naturlige og retmæssige. Den er grundet paa Kjærlighed og Menneskenes naturlige Slægtskabsforholde. Hos ethvert Barn, som bliver født til Verden, er der nedlagt en naturlig Tilbøielighed til at agte og adlyde en saadan Regjeringsform, og dersom ikke Forældrene ved et uviist og daarligt Forhold tilintetgjorde den naturlige Agtelse, som Børnene have for dem, vilde det være ligesaa naturligt for disse at være forekommende imod dem, som det er for Blomsten at vende sig mod Solen, og der vilde ligesom af sig selv opstaae saadanne smaae Regjeringer i millionviis, der alle vilde bære Vidnesbyrd om det oprindelige himmelske Mønster, og det uagtet Ærgjærrighed, Grusomhed og Tidsalderes Magtranere for længe siden har banlyst denne Institution fra Jorden.

Den patriarkalske Regjeringsorden er altsaa grundet paa Naturens evige og uforanderlige Love, efter hvilke den Almægtige regjerer de utallige Verdener, og de ere nøie forbundne med Religionen eller Evangeliets store Videnskab. Han aabenbarer Sandhedens, Retfærdighedens, Barmhjertighedens og Kjærlighedens Grundsætninger, og derpaa forener og sammenknytter han sine Børn formedelst de naturlige Følelser og den gjensidige Hengivenhed, der opstaaer paa Grund af de forskjellige Familieforholde. Saaledes har han nedlagt de ømmeste Følelser i Menneskets Bryst og indflettet dem i Livets og Saliggjørelsens Plan, der skildrer deres Skjønhed og Elskværdighed, og paa samme Maade sammenbinder han de utallige Verdener, som han har frembragt formedelst sin Skabermagt og uendelige Viisdom til et Hele, der er bestemt til en evig Fremadskriden.

Den, der studerer Livets Videnskab,

vil see, at den patriarkalske Regjeringsorden er afpasset saaledes, at den er anvendelig baade i et mindre og større Samfund, baade i en enkelt Familie og i utallige Verdener. Det var ifølge denne herlige Plan de gamle Patriarker regjerede, og det er formedelst den de evige Verdener beherskes og kontrolleres. Denne Plan bærer derfor — ligesom de øvrige Guds Gjerninger — Præget af dens store Ophav.

Vi see i Naturen et slaaende Exempel paa, hvorledes Gud har sat Livet i Forbindelse med den stærkere Skabnings Evne og Tilbøielighed til at lede og underholde den svagere. Den lille Qvist leder og forsyner de unge Skud og Blade med den nødvendige Saft og Næring. Grenen ernærer Qvisten, og Stammen afgiver Vædske til Grenene og holder disse og Qvistene tilsammen, medens Rødderne ligesom regjere hele Træet eller ere den livgivende Kilde baade for Grenene, Qvistene, de nye Skud og Bladene. En Samling af Træer kunne sammenlignes med et Samfund, der bestaaer af flere Familier under et fælles Overhoved, som styrer og leder det Hele og har givet mangfoldige andre Væsener deres Liv og Tilværelse, medens denne Familiefader udleder sin Herkomst fra et endnu mægtigere Overhoved og fra en endnu tidligere Tidsperiode.

Saaledes er det med Menneskeslægten, der nedstammer fra de evige Verdener, hvilket Paulus siger var Tilfældet med Faderen og hans Søn Jesum Christum. Verdener ere fremstaaede efter Verdener, og Slægter efter Slægter. Saaledes er det ene Væsen og Samfund fremstaaet efter det andet, medens det ældre og mægtigere har en lovmæssig Ret til at lede og kontrollere det yngre og svagere, som det har givet Liv og Tilværelse.

Hvorsomhelst den himmelske Regjering existerer, er den begyndt med Familiefædre. Over dem regjerer Stammefyrster; over dem staae atter Fyrster, der regjere over hele Nationer, og endelig staaer det store Verdens-Overhoved over dem alle. Men denne Organisation standser ikke her; thi den har sit Udspring fra Evigheden af og naaer hen til det første store Ophav til Alt, hvad der existerer i Tilværelsen. Saaledes er den ene Regjering over den anden, og alle blive kontrollerede i det Uendelige af det samme store Overhoved. Enhver bliver lært, hvorledes han skal regjere sig selv, og denne Selvbeherskelse er den sande og uforanderlige Grundvold til Lyksalighed og en evig Fremadskriden. Paa denne Maade regjerer Enhver sig selv, men Alle ære, elske og adlyde det fælles Overhoved, ligesom de Alle forherlige Guds Egenskaber og udbrede hans Herredømme gjennem det uendelige Rum.

Dette Princip indbefatter paa een Gang Betingelserne baade for Skaberens uendeligt tiltagende Herredømme og Magt — og Menneskets evige Fremadskriden. Guds stedse tiltagende Herlighed er nøie forbunden med Menneskets Lyksalighed, og denne er ikke mindre indflettet i vor himmelske Faders evigt voxende Storhed.

Mennesket betragtes som Guds Afkom og bærer Spiren hos sig til de Egenskaber, der ere nødvendige for at kunne regjere. Det har derhos Evne til i det Uendelige at udvikles og forøge dets Afkom, der vil blive begavet med de samme Kræfter og Naturgaver, som vor Fader i Himmelen har udrustet os med.

„Mormonismen" henviser Mennesket til dets eget Afkom og Udviklingen af dets aandelige Egenskaber som de Midler, ved hvilke det kan opnaae en tilkommende Storhed, men det alene paa Betingelse af en fuldkommen Lydighed til alle Guds

Bud, hvilket selvfølgelig ogsaa indbefatter Antagelsen af ethvert Lærdomspunkt, der indeholdes i Jesu Christi Evangelium. Uden dette vilde hans tilkommende Herredømmer (om de forøvrigt kunde opnaaes paa andre Betingelser) blive fulde af Forvirring, Splid og Uenighed, hvorved de vilde ødelægge sig selv.

Som den sande Grundvold til den stedse voxende Storhed og Magt formedelst lovlige Midler fremstiller „Mormonismen" Ægteskabet baade for Tid og Evighed i Overeensstemmelse med den Orden, som existerer blandt Fornuftvæsenerne i Himmelen. Derpaa henviser den til det evige Evangelium som det Middel til at sammenknytte Børnenes Hjerter til deres Fædre og Mødre. Det henviser Manden til vor himmelske Fader som det rette Mønster for hans Regjering, og leder ham til de evige Verdener som Skuepladsen for hans tilkommende Herredømmer, der aldrig ville faae nogen Ende, saafremt de ere grundede paa Retfærdighed. Saaledes er „Mormonismen" det første Læresystem, der siden Apostlernes Dage udvikler hvorledes og paa hvilke Betingelser Enhver kan faae Deel i Forjættelsen om „Throner, Herredømmer, Fyrstendømmer og Magter," og for at gjøre Evangeliet til Sandhed behøver det ikke at tilintetgjøre det, der i Virkeligheden existerer, og som vil vedblive at existere gjennem al Evighed.

Menneskene have søgt allevegne at finde Veien til Frelse, undtagen i deres egen Organisation. De have stuet ud igjennem Himmelrummet, og Nogle endog „hiinsides" det for at finde den Grundvold, paa hvilken deres „evige Huus" skulde opføres. De have troet, at den bedste Maade, hvorpaa de kunde begrunde deres Frelse, var at prøve at forglemme sig selv og de Kjære, som den Almægtige havde omgivet dem med. Endskjøndt Skaberen har omgivet os med alle de Elementer, som ere nødvendige i denne vor Tilværelse for at nyde Livet paa en behagelig Maade og stadig skride fremad, — skjøndt han har omgivet os med Væsener, som maatte kalde alle vore Evner, Kræfter og Egenskaber til Virksomhed, saa have dog Menneskene i Almindelighed næret de urimeligste Begreber om Evigheden og troet, at Gud ikke mere vilde bekymre sig om sit herlige Værk, men at han vilde begynde forfra igjen at skabe en ny Verden af nye Materialier, ligesom om han skulde have lagt en Grundvold, hvilken han ikke kunde bygge paa, eller ligesom han nogensinde skulde have opført en Bygning, der ikke svarede til Grundvolden.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de November.

Undersøg en Sag fra begge Sider.

„Hvilket et stakkels, bedraget Folk er ikke de Sidste-Dages Hellige, og hvor forbausende er det derfor ikke at see, hvorledes de lede Andre paa Vildspor, og det Saadanne, der kunne synes at være altfor forstandige dertil?" Saaledes raisonere Mange om de Sidste-Dages Hellige blot paa Grund af falske Rygter, uden at kjende

deres Lære og uden at gjøre sig den Uleilighed at undersøge Sagen fra begge Sider, og derved berøve de sig det Privilegium at faae høre, hvad der fremføres til dens Forsvar. Alle, som bekjende, at de tjene Gud, sige, at de troe Bibelen. Vi kunne spørge vore protestantiske Venner, om de troe den, og de ville strax svare: „O, ja! Vi elske Guds hellige Ord," og dersom vi fremsætte det samme Spørgsmaal til dem, som betjende sig til andre Religionssystemer, vil Svaret ligeledes blive bekræftende. Vi ville anføre nogle faa Skriftsteder, som særdeles anvendelige paa vort foreliggende Emne. Der siges i Ordsprogene, attende Capitel, trettende Vers: „Dersom Nogen giver Svar, før han hører, da er det ham en Daarlighed og Skam." Vi, som et Folk betragtet, antage, at det er ligesaa nødvendigt at leve efter den hellige Bogs Forskrifter, som at troe paa samme. „Men," siger man, „I troe paa Propheter og Apostler, og dog have disse ei været til paa Jorden i de sidste sytten Aarhundreder." Men just derved, at vi troe paa dem, bevise vi, at vi troe paa Bibelen, thi den underretter os om, „at Herren ikke vil gjøre Noget, uden han aabenbarer sine Hemmeligheder for sine Tjenere Propheterne." (Amos 3, 7.) Ifølge dette Skriftsted kan altsaa ikke Jordens Indvaanere blive bekjendte med Guds hellige Villie, medmindre han har en Prophet paa Jorden. Denne Orden existerede i Guds Kirke i gamle Dage, og de, som vare lydige mod Guds Tjenere, bleve frelste, medens de, som frivilligen forkastede deres Lærdomme, bleve fordømte.

Apostelen Paulus siger i det fjerde Capitel i Brevet til Epheserne: „Og han bestikkede Nogle til Apostler, Nogle til Propheter, Nogle til Evangelister, og Nogle til Hyrder og Lærere til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Christi Legemes Opbyggelse, indtil vi alle naae til Eenhed i Troen og Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed, til Christi Fyldes voxne Alder, at vi ikke mere skulle være Børn og lade os tumle som Bølger og omdrive af enhver Lærdoms Veir ved Menneskenes Spil, ved Trædskhed og Forførelsens Kunstgreb, men at vi, Sandheden troe udi Kjærlighed, skulle i alle Maader opvoxe til ham, som er Hovedet, til Christus." Derfor er det indlysende, at dette var den Orden, som existerede i Pauli Dage, og det er bekjendt for os alle, at da Jesus begyndte sin vigtige Mission, kaldte han tolv Apostler og bemyndigede dem til at forvalte Embedet i hans Navn, hvilket Hverv de ogsaa trofast udførte, baade medens han var hos dem og efter hans Død, saalænge det var dem forundt at leve, og formedelst dem aabenbarede Herren sin Villie til Menneskene, det vil sige til dem, som vilde troe dem og modtage deres Underviisning. Vor Frelser sagde til Petrus, at det var paa Aabenbaringens Klippe, han vilde bygge sin Menighed, og at Helvedes Porte ikke skulde faae Overhaand over den, og Apostelen Paulus siger endvidere, at den var bygget paa Propheters og Apostlers Grundvold med Jesus Christus selv som Hovedhjørnesteen. Derfor er det klart, at de Sidste-Dages Hellige staae paa en sikker Grund, da de troe paa levende Propheter og Apostler, som ere inspirerede af Gud. Da dette er den sande Orden i Saliggjørelsens Plan, maa Enhver, som paastaaer, at han troer Bibelen, indrømme, at de Sidste-Dages Helliges Tro og Lære er overeensstemmende med den. Det maa være indlysende for ethvert oprigtigt og fornuftigt Menneske, at dersom dette Folk har Uret med Hensyn til sin Tro, da kan man ikke stole paa den hellige Skrift; men dersom Bibelen derimod er troværdig, ere de Sidste-Dages Hellige det eneste Samfund paa Jorden, som prædiker og lever efter Jesu

Christi Evangelium. Denne Paastand kan synes at være partisk, men den er dog ikke desto mindre sand, thi de Hellige ere det eneste Folk, der har Præstedømmet iblandt sig, og som troer og lever efter Bibelen. Det Spørgsmaal kunde fremsættes: „Hvorledes skal man komme til at forstaae, om Eders Paastand er rigtig eller ikke?" Ved at følge den Sti, som vor Frelser har udpeget. Han sagde engang ved en vis Leilighed til sine Disciple: „Af deres Frugter skulle I kjende dem;" og hvilke Frugter menes der? For det Første sand Tro paa Gud og hans Søn Jesum Christum; for det Andet Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse; for det Tredie Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, og for det Fjerde Aandens Virkninger paa Mennesket og dettes Beredvillighed til at tjene Gud i Hellighed og Reenhed. Men for at dette skal kunne udføres, maa Præstedømmet være paa Jorden, hvilket det ikke kan, dersom Herren ikke har overdraget det til Nogen, thi Apostelen Paulus siger: „Ingen tager sig selv denne Ære, men den, som er kaldet af Gud, ligesom og Aron var." (Hebr. 5, 4.) Det var formedelst Menneskenes Vantro og Gjenstridighed at Gud tog denne Velsignelse bort fra dem og overlod dem til Mørke og Vildfarelse, hvorfor de bleve besnærede af Satan, „Løgnens Fader." Derfor have de flere Gange indført deres egne Læresætninger og antaget dem for Guds Bud, hvilket Alt har været en Følge af, at de ikke have havt Aabenbaringens Lys. Menneskeslægten er nedværdiget og fordærvet i den Grad, at den storligen trængte til, at Gud skulde aabenbare sig og gjengive Evangeliet tilligemed Præstedømmet til at forvalte dets Ordinancer for Adams faldne og vildfarende Sønner og Døttre, paa det de kunde blive frelste i Guds Rige.

Til Slutning ville vi bevidne, at i vore Dage har Gud aabenbaret sig for Mænd i Kjødet, har gjengivet Evangeliet med alle dets Kræfter og Velsignelser og udsendt sine bemyndigede Tjenere til at prædike det for ethvert Folk paa hele Jordens Overflade. Vi indbyde alle vore Medmennesker til at komme og undersøge den Lære, vi prædike, og dersom I skulle finde, at den er overeensstemmende med den hellige Skrift, da maae altsaa vi være „Grene paa det sande Viintræ."

Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts 1840. (Fortsat fra Side 46.)

Dommeren vedbliver at være lige venlig og er stedse beredvillig til at forstrække os med Penge, naarsomhelst han bliver anmodet derom.

Jeg er indtil dette Øieblik uden Midler til at komme hjem for, men jeg har dog ingen Frygt desangaaende. Jeg vil udentvivl faae Midler, saasnart min Helbred tillader mig at reise. Jeg begynder at komme mig lidt, og dersom jeg ikke faaer et Tilbagefald af min Sygdom, troer jeg, at jeg vil være istand til at begive mig paa Hjemveien noget hen i Mai Maaned.

Sidney Rigdon.

Mandag den 6te. Ældste Young, Kimball, Pratt, Smith og Hedlock landede i Liverpool paa den første Dag af

Kirkens ellevte Aar, efterat de havde tilbragt en besværlig Reise i otte og tyve Dage, af hvilke der i sex Dage var en temmelig stærk Blæst og i tre a fire Dage en alvorlig Storm. En stor Deel af Tiden var Dækket overskyllet med Vand, hvilket bidrog til at forøge Søsygen og Lidelserne.

Den Tid, de afseilede, var Præsident Youngs og Kimballs Helbred meget daarlig. George A. Smith havde Koldfeber sex Dage efter hverandre. Da Skibet forlod Ankerpladsen, gjenlød Strandbredden af de Helliges Sang, hvilke vare komne ned for at byde dem Farvel. De sang: „Det prægtige Skib underveis," indtil de ikke længere kunde høres fra Skibet. Brødrene havde tre Koiepladse forud i Skibet. Med Undtagelse af Ældste Kimball havde Ingen af dem forhen været tilsøes, hvorfor Matroserne kaldte dem „Landlømler." Da Skibet var ladet med Meel og Bomuld, bleve de pakkede sammen med 100 til 120 Passagerer, bestaaende af en broget Blanding af Engelskmænd, Folk fra Wales, Irlændere og Skotlændere, som vendte tilbage fra Amerika for enten at besøge deres Venner, eller de vare blevne kjede af Yankeevæsenet og vilde reise til deres „kjære Hjem."

De havde neppe været tilsøes i tolv Timer, da Enhver af dem bleve betagne af Søsyge. George A. Smith opkastede sin Koldfeber og har aldrig havt den siden. Endskjøndt Brigham Young formedelst Søsygen var nødt til at holde sig i sin Koie paa hele Reisen, var han dog ikke istand til at kaste op.

Da vi kom til Mersey, ankrede Skibet for at vente paa Flodtiden, og imidlertid satte en liden Baad ud fra Strandbredden. Brødrene Young, Kimball og P. P. Pratt gik i den for at komme til Land. Da de ankom til Bryggen, udraabte Broder Young et Hosianna tre Gange, hvilket han havde lovet at gjøre, naar han landede paa gamle Englands Kyster. Brødrene gik derpaa til Nr. 8 i „Union Street" i Liverpool, hvor de kjøbte Brød og Viin for at nyde Sakramentet.

Ældsterne O. Pratt, G. A. Smith og Reuben Hedlock ventede ombord for at see efter Reisetøiet. Omtrent Kl. 3 Eftermiddag sendte Broder Young en liden Baad for at hente dem, og Baadsfolkene førte dem hen til det samme Sted, hvor de Alle samledes, nøde Sakramentet og takkede Gud for deres lykkelige Ankomst til deres Bestemmelsessted.

Da de kom til Land, vare de næsten blottede for Penge; dog vare der to eller tre af dem, som havde saa mange, at de kunde kjøbe Hatte til dem, der meest behøvede saadanne.

Beretning om en General-Conference, afholdt i Nauvoo:

I en General-Conference i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, hvilken ifølge Bestemmelse blev afholdt i Nauvoo, Hancock County i Illinois den 6te April 1840, blev Joseph Smith jun. valgt til at præsidere over Forsamlingen, og R. B. Thompson valgtes til Skriver.

Conferencen blev derpaa aabnet med Bøn af Ældste John E. Page.

Præsidenten stod frem og gjorde nogle Bemærkninger angaaende Conferencens Forretninger, formanede de Brødre, som fandt Feil hos Nogen, og talte meget passende om, at man først skulde uddrage Bjælken af sit eget Øie for des klarligere at kunne see Skjæven, som er i vor Broders Øie.

Efter Forslag hævedes Conferencen til Klokken to.

Conferencen fortsattes den bestemte Tid. Bøn af Ældste Joseph Young.

Ældste Thomas Grover fremlagde en Klage imod Broder D. W. Rogers, fordi

han for det Første havde samlet en Sangbog og solgt den som den, der var bleven samlet og udgivet af Søster Emma Smith; for det Andet, fordi han havde skrevet et Brev til Staden New York, hvilket kastede Skygge paa Eldste John P. Greens Karakteer, og for det Tredie fordi han havde paataget sig at give Folk Medicin uden at være dygtig dertil, hvilket derfor havde havt skadelige Følger.

Efter Forslag besluttedes at lægge Broder Rogers Sag tilside til den føl- Dag, da han ikke var tilstede.

Eldste John Lawson kom derpaa frem og berettede, at han og Broder Thomas S. Edwards vare blevne unddragne fra Fællesskab med Kirken, paa Grund af, at der var Misforstaaelse i den Green, hvor de boede, angaaende Viisdomsordet. Efterat man havde hørt de nærmere Omstændigheder, blev der efter Forslag vedtaget, at John Lawson og Thomas S. Edwards gjenindsættes i Fællesskab med Kirken.

Eldste Orson Hyde holdt et længere Foredrag for Conferencen og sagde, at der for nogle Aar siden var blevet prophecteret, at han havde et stort Arbeide at udføre iblandt Jøderne, og at Herrens Aand for ikke længe siden havde paamindet ham om at besøge dette Folk, og han vilde opsamle alle de Beretninger, han kunde, i Henseende til deres Færd og Forhaabninger for siden at meddele disse til Kirken og hele Nationen. Han sagde, at han havde isinde at besøge Jøderne i New York, London og Amsterdam og derpaa i Konstantinopel og det Hellige Land.

Efter Forslag blev det besluttet, at Eldste Orson Hyde skulde udføre sin Mission blandt Jøderne, og at der skulde gives ham Anbefalingsbreve af Conferencens Præsident og Skriver.

Eldste John E. Page stod derpaa frem og holdt et kraftigt Foredrag angaaende Eldste Hydes Mission, Jødernes Indsamling og Gjenoprettelsen af Israels Huus. Han beviste i Korthed, men klart og tydeligt, at dette maatte finde Sted ifølge Bibelen, Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog, samt at Tiden var kommen til Opfyldelsen deraf.

Conferencen sluttedes til næste Dag Klokken ni.

Torsdag Morgen den 9de.

Conferencen samledes ifølge Bestemmelsen. Sang af Choret og Aabningsbønnen af Eldste Caleb Baldwin.

Præsidenten opfordrede Skriveren til at oplæse Beretningen fra det første Præsidentskab og Høiraadet med Hensyn til deres Indkjøb af Land for at sikkre de Hellige et Indsamlingssted. Da Rapporten var bleven oplæst, gjorde Præsidenten nogle Bemærkninger angaaende Kirkens Pengeanliggender og opfordrede Brødrene til at være behjælpelige med at betale Gjælden for Grunden til Staden, saa at de Fattige kunde faae en Arv.

Præsidenten afgav derefter Beretning om sin og hans Brødres Mission i Staden Washington, om hvorledes de bleve behandlede der, og hvilken Beslutning Senatet fattede med Hensyn til den Ansøgning, som de havde forelagt det. Efter Forsamlingens Ønske blev dette Andragende oplæst tilligemed Indstillingen fra Justitscommitteen, til hvilken det var blevet overgivet til Behandling.

Efter Forslag besluttedes der at beskikke en Committee af fem Personer til at gjøre Udkast til Resolutioner, der skulde udtrykke Conferencens Anskuelser om Indstillingen. Ifølge Forslaget vedtoges, at Robert D. Foster, Orson Hyde, John E. Page, Joseph Wood og Robert B Thompson beskikkes til ovennævnte Committee, der har at afgive Indberetning til denne Conference.

Der vedtoges, at Forsamlingen skulde sluttes til den følgende Morgen.

Brødrene traf Ældste John Taylor, som i Forening med Joseph Fjelding nylig havde organiseret en Green i Liverpool paa otte og tyve Medlemmer.

Fredag Morgen den 10de.

Conferencen samledes ifølge Bestemmelse. Flere, der vare blevne døbte den foregaaende Aften, bleve confirmerede. Bøn af Ældste Marks.

Den Committee, der var bleven beskikket til at gjøre Udkast til Resolutioner angaaende Justitscommitteen, blev opfordret til at afgive Rapport. R. B. Thompson oplæste den derpaa, som følger:

Vi have til vor store Sorg og Skuffelse erfaret, at Justitscommitteen, til hvilken det Andragende blev overgivet, som var blevet indsendt fra de Sidste-Dages Hellige (almindelig kaldet Mormoner), og hvori de have beklaget sig over de Fornrettelser og Lidelser, der ere blevne dem tilføiede i Missouri — har vedtaget en saadan Indstilling, at den staaer i Strid med al Retfærdighed og Menneskelighed.

(Fortsættes.)

Nyheder.

England. Ifølge Times af 31te October er der hidtil i England blevet angrebet 14,000 Stykker Qvæg af Smitsoten, hvoraf 12,000 ere døde. Kun 700 ere helbredede ved Kuur; 5,000 ere blevne dræbte i sund Tilstand for at forebygge Smittens Udbredelse. Sygdommen har hidindtil fortrinsviis holdt sig til London samt Grevskaberne Essex, Sussex, Norfolk og hele Skotland.

Choleraen synes at sprede sig i England. De engelske Blade meddele saaledes, at den har viist sig i Wombwell, nærved Barnsley i Grevskabet York, og i Woolwich.

Fra London meldes to større Ulykkestilfælde: et Gasometer er sprunget i Londoner-Gaskompagniets Fabrik og 7 Mennesker ere blevne dræbte ved Explosionen, og de store Pakhuse paa Beals Værft ere gaaede op i Luer, hvorved 1½ Million Pund Thee er brændt. Tabet anslaaes til 100 a 150,000 Lstr.

Tydskland. Staden Waltershausen (Sachsen Gotha) er bleven hjemsøgt af en stor Ildebrand, hvorved der i 7 Timers Tid nedbrændte 556 Huse.

Frankrig. I Slutningen af forrige Maaned løde Efterretningerne fra Paris, at Choleraen da havde udbredt sig over hele Hovedstaden, og at der daglig døde over tre hundrede Mennesker i Gjennemsnit. Det har vakt stor Begeistring iblandt Befolkningen, at Keiseren og Keiserinden har besøgt Cholerapatienterne i Hospitalerne. Ifølge de seneste Efterretninger har imidlertid Sygdommen nu aftaget betydeligt saavel i Paris som i hele Frankrig.

Rusland. Choleraen er udbrudt i Gouvernementet Kiew i Sydrusland.

Tyrkiet. Om Choleraen i Aleppo meddeles nogle Enkeltheder, som ikke ere uden Interesse. Den bragtes til Staden den 15de August af en stor persisk Pillegrims-

karavane, der kom fra Mekka. Neppe havde Karavanen opholdt sig der i to Dage, førend Choleraen begyndte at kræve sine Offre. I Forstningen var Antallet af de Døde kun ringe; men snart steg det til 2—300 daglig, indtil Choleraen naaede sit Heidepunkt den 8de og 9de Septemper, da den bortrev 5—600 Mennesker daglig. Al Handel og Vandel standsede og Indbyggerne flygtede i Tusindviis. Den 2den October var Choleraen i Aleppo i betydeligt Aftagende, men krævede dog endnu stedse 40—50 Offre daglig. Flere Landsbyer i Omegnen skulle være saagodtsom uddøde. Befolkningen er formelig bleven decimeret; thi af de 100,000 Mennesker, hvortil den anslaaes, ere 15,000 døde.

Amerika. San Francisko i Kalifornien har den 8de Oktober været hjemsøgt af et temmelig stærkt Jordskjælv, der har ødelagt mange Huse og kostet flere Mennesker Livet. Dybe Revner viste sig i Jordbunden, og Befolkningen var en Stund som lammet af Skræk.

Fenierkongressen i New York har anskaffet sig en Præsident, et Kabinet, et Senat og et Deputeretkammer. Præsidenten er en Oberst John Mahoney. Feniersenatet holder for Tiden sine Møder i New York. Bevægelsen vedvarer usvækket. Der skal være taget vigtige Beslutninger paa den store Fenierkongres i Philadelphia, og betydelige Summer skulle være bragte tilveie ved Subskription. De Delegerede alene siges at have subskriberet over en halv Million Dollars, og alle Irlændere i Chicago ere blevne opfordrede til at tegne sig til det „Irske Obligationslaan.“ Mange amerikanske Blade begynde allerede at drøfte Muligheden af, at Fenierne kan fremkalde Forviklinger mellem den engelske og nordamerikanske Regjering, da det er en Kjendsgjerning, at mange Officerer af den nordamerikanske Armee og andre offentlige Embedsmænd have erklæret sig til Fordeel for Fenianismen og virke for den efter Evne.

Der meddeles fra Morelia i Mexiko, at der i Hovedstaden Mexiko er bleven opdaget en vidtforgrenet Sammensværgelse, der har til Formaal at tilveiebringe en Indlemmelse af Mexiko i de Forenede Stater. Høitstillede Personligheder siges at være kompromitterede; der gaaer Rygte om, at 500 Personer ere arresterede. Tillige meddeles, at Keiser Maxilian har forladt Hovedstaden for at lade de franske Myndigheder raade.

Paa Øen Jamaica er der udbrudt en Negeropstand. Øens Gouvernør har faaet Hjælpetropper tilsendte fra Viceadmiral Hope, hvis Eskadre ligger ved Halifax.

Algier. I Algier er der ligeledes udbrudt en alvorlig Opstand, som man frygter for vil udbrede sig til flere Stammer, hvilke man hidindtil ansaae for lojale. Der er sendt Tropper mod Oprørerne.

Blandinger.

En Skovbrand i Amerika. Vi kjørte — fortæller en Reisende — med et Godstog paa den store Vestbane til Philadelphia; da vi havde kjørt omtrent tre

Timer, bemærkede vi tæt foran os Røgskyer, der svævede over en stor Skov, som vi skulde igjennem; da vi kom Skoven nærmere, saae vi Flammerne slaae iveiret — Skoven brændte. Togføreren besluttede imidlertid alligevel at passere det farefulde Sted, og med en rasende Hurtighed, som man kun kjender paa de amerikanske Jernbaner, gik det ind i Skoven. Snart bølgede vældige Ild- og Røgskyer paa begge Sider af Banen; thi det tørre Græs forplantede Ilden med Lynets Hurtighed. Luften var glødende hed. Kun den rasende Hurtighed, hvormed Toget bruste afsted, gjorde det muligt nogenlunde at trække Veiret. Som Ildkjæmper stod de brændende Træer tæt op til Banen, omgivne af den flammende Underskov. Da hørtes der pludselig et skrækkeligt Brag tæt ved Toget — det var et brændende Træ, omtrent 150 Fod høit, der langsomt bøiede sig ned mod Banen. Nogle Øieblikke endnu, og Træet vilde styrte ned paa Skinnerne, Toget maatte støde paa det og vi Alle saae den visse Undergang imøde. Som en Piil fløi Toget afsted og skjød hurtig forbi det brændende Træ, som faldt tversover Skinnerne, lige bagved den sidste Vogn, med en frygtelig Larm. Vi vare saaledes reddede fra denne truende Fare, men ikke fra det Flammehav, som fra Minut til Minut blev utaaleligere og utaaleligere og truede med at ødelægge hele Toget. Dødbleg, men rolig, stod Ingeniøren ved Maskinen; at vende om var umuligt, og han lod derfor staae til med dobbelt saa stærk Spænding som ellers. Milliarder Ildfunker knitrede i Luften og indhyllede Toget, saa at vi neppe kunde aande, og Luften var saa ophedet, at man, naar man trak Veiret, næsten skulde troe, at det var lutter Ild, man indaandede. Ingeniørens Haar og Klæder vare afsvedne, og alle Konduktørerne havde trukket sig tilbage til det Indre af Vognene. Tilsidst forlod ogsaa Togføreren af og til Maskinen — men endelig, endelig efter næsten 4 lange Timers Forløb naaede vi gjennem Skoven og vare frelste.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.